



Sygn. akt III SK 9/11

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 6 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

Protokolant Edyta Jastrzębska

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej w Warszawie przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej o nałożenie kary pieniężnej,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 6 października 2011 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 29 września 2010 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty (obecnie Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, dalej jako Prezes Urzędu) decyzją z dnia 7 listopada 2005 r., wydaną na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 w związku z art. 209 ust. 1 pkt 6

Prawa telekomunikacyjnego, nałożył na Telekomunikację Polską S.A. (dalej jako powódka) karę pieniężną z tytułu niewykonania decyzji Prezesa Urzędu z dnia 30 czerwca 2003 r.

Decyzją z dnia 30 czerwca 2003 r. Prezes Urzędu ustalił warunki połączenia sieci oraz zasady rozliczeń z tytułu wzajemnego korzystania z sieci pomiędzy powódką a Telnet Mielec Spółką z o.o. (następnie Multimedia Polska – Mielec, dalej jako zainteresowany). Następnie Prezes Urzędu przeprowadził postępowanie kontrolne mające na celu weryfikację wykonania decyzji z dnia 30 czerwca 2003 r. W wyniku przeprowadzonego postępowania Prezes Urzędu wydał decyzję z dnia 30 września 2004 r., którą nałożył na powódkę obowiązek usunięcia w wyznaczonym terminie stwierdzonych naruszeń, polegających na niewykonaniu decyzji z dnia 30 czerwca 2003 r. Następnie decyzją z 8 grudnia 2004 r. Prezes Urzędu uchylił decyzję z 30 września 2004 r. w zakresie nadania jej rygoru natychmiastowej wykonalności, utrzymując ją w mocy w pozostałym zakresie.

W dniu 28 lutego 2005 r. Prezes Urzędu wezwał powódkę i zainteresowanego do wykonania obowiązków wynikających z decyzji z 30 września 2004 r. Następnie w dniu 4 kwietnia 2005 r. Prezes Urzędu wszczął kolejne postępowanie kontrolne, w toku którego w dniu 27 kwietnia 2005 r. przeprowadził rozprawę, a następnie sporządził w dniu 15 czerwca 2005 r. protokół z kontroli przestrzegania przez powódkę obowiązków wynikających z decyzji Prezesa Urzędu z dnia 30 czerwca 2003 r. oraz decyzji Prezesa Urzędu z dnia 30 września 2004 r. W przedmiotowym protokole stwierdzono, że powódka nie wykonała obowiązków ciążących na niej na mocy decyzji z 30 września 2004 r. (karta 302-303 akt adm.) Jednocześnie stwierdzono, że powódka nie wykonała obowiązku połączenia sieci wynikającego z decyzji z dnia 30 czerwca 2003 r. (karta 303-rewers akt adm.). Następnie pismem z dnia 23 czerwca 2005 r. Prezes Urzędu wydał postanowienie w sprawie wydania zaleceń pokontrolnych. Postanowieniem tym Prezes Urzędu wezwał powódkę do połączenia w terminie 30 dni sieci zainteresowanego z siecią powódki, zgodnie z postanowieniami decyzji z 30 czerwca 2003 r. (karta 306 akt adm.).

Równoległe do czynności podejmowanych przez Prezesa Urzędu w 2005 r. toczyło się postępowanie przed sądem administracyjnym z odwołania od decyzji

Prezesa Urzędu z dnia 30 września 2004 r. oraz z dnia 8 grudnia 2004 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 28 lipca 2005 r., sygn. akt VI S.A./WA 288/05 uchylił obie decyzje.

W dniu 12 września 2005 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie w sprawie nałożenia na powódkę kary pieniężnej z tytułu niewykonania decyzji Prezesa Urzędu z dnia 30 czerwca 2003 r. Prezes Urzędu uznał bowiem, że uchylenie przez sąd administracyjny decyzji z dnia 30 września 2004 r. (oraz decyzji z dnia 8 grudnia 2004 r.) nie uwalniało powódki od odpowiedzialności za niewykonanie decyzji z dnia 30 czerwca 2003 r. W przeprowadzonym w 2005 r. postępowaniu kontrolnym wykazano zaś, że powódka nie wykonała decyzji z 30 czerwca 2003 r. Stwierdzając tę okoliczność, Prezes Urzędu wydał opisaną na wstępie decyzję z dnia 7 listopada 2005 r.

Powódka zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa Urzędu odwołaniem w całości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 26 czerwca 2009 r., sygn. akt XVII AmT 55/07 uchylił decyzję z dnia 7 listopada 2005 r. oraz zasądził od Prezesa Urzędu na rzecz powódki koszty postępowania. Uzasadniając podjęte rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy wyjaśnił, że skutkiem uchylenia przez sąd administracyjny decyzji Prezesa Urzędu z dnia 30 września 2004 r. stwierdzającej fakt niewykonania przez powódkę decyzji Prezesa Urzędu z dnia 30 czerwca 2003 r., brak było w zaskarżonej decyzji z 7 listopada 2005 r. ustaleń stanowiących podstawę do nałożenia na powódkę kary pieniężnej. Decyzja z dnia 7 listopada 2005 r. została bowiem wydana w oparciu o ustalenia dokonane w związku z wydaniem decyzji z dnia 30 września 2004 r., która następnie została uchylona. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uzasadniał zaś nałożenia na powódkę kary pieniężnej, gdyż podjęte przez Prezesa Urzędu w 2005 r. czynności kontrolne odnosiły się do decyzji z dnia 30 września 2004 r., która została uchylona. Prezes Urzędu nie dokonał z kolei żadnych nowych ustaleń co do przyczyn niewykonania decyzji o połączeniu sieci z dnia 30 czerwca 2003 r.

Prezes Urzędu zaskarżył powyższy wyrok apelacją w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku w całości o oddalenie

odwołania powódki. Zaskarżonemu orzeczeniu Prezes Urzędu zarzucił naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 244 § 1 w związku z art. 252 k.p.c., art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 252 k.p.c. i art. 386 § 6 k.p.c., a także art. 209 ust. 1 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 29 września 2010 r., sygn. akt VI Aca 1191/09 oddalił apelację Prezesa Urzędu. Sąd Apelacyjny stwierdził, że Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił konsekwencje uchylecia przez sąd administracyjny decyzji Prezesa Urzędu z dnia 30 września 2004 r. oraz z dnia 8 grudnia 2004 r., przyjmując że wszelkie ustalenia Prezesa Urzędu dokonane po wydaniu tej decyzji, w tym także ustalenia dotyczące niewykonania sformułowanych w niej zaleceń, nie mogą zostać uznane za wiążące. W zaskarżonej decyzji z dnia 7 listopada 2005 r. Prezes Urzędu nie poczynił zaś żadnych innych ustaleń dotyczących niewykonania decyzji o połączeniu sieci. Nie było zatem podstaw do nałożenia kary pieniężnej na powódkę, skoro postępowanie kontrolne w sprawie wykonania decyzji Prezesa Urzędu z dnia 30 czerwca 2003 r., służące stwierdzeniu naruszeń, nie zostało zakończone do daty wydania decyzji z dnia 7 listopada 2005 r. Z tego też powodu Sąd Apelacyjny uznał za bezprzedmiotowe odnoszenie się do pozostałych zarzutów dotyczących ustaleń i rozważań Sądu Okręgowego. Nie uwzględnił również zarzutów naruszenia przepisów postępowania.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest:

- 1) art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez sporządzenie uzasadniania w sposób nie pozwalający na przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zaskarżonego orzeczenia;
- 2) art. 385 k.p.c. i 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji Prezesa Urzędu, gdy wyrok Sądu pierwszej instancji nie poddawał się kontroli kasacyjnej;
- 3) art. 385 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 zd. 1 k.p.c. i 382 k.p.c. poprzez oddalenie apelacji w sytuacji zaniechania rozpoznania wszystkich zarzutów podnoszonych w apelacji pozwanego, a także naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

- 1) art. 209 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 2 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego w brzmieniu obowiązującym w chwili wydania zaskarżonej decyzji poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że „skoro w sprawie wykonania decyzji ustalającej warunki połączenia Prezes URTiP prowadził postępowanie kontrolne, na które zresztą powołał się w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i w dniu 30 września 2004 r. wydał decyzję stwierdzającą naruszenia, określając obowiązki i terminy ich usunięcia, wyeliminowaną na skutek jej uchylecia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 28 lipca 2005 r. z obrotu prawnego, to nieprawidłowym było następnie wydanie na podstawie art. 210 w zw. z art. 209 ust. 1 pkt 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne decyzji o nałożeniu kary pieniężnej, będącej przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie. W dacie wydania zaskarżonej decyzji, stanowiącej jej podstawę naruszenia nie były bowiem stwierdzone w należytej formie, a wobec uchylecia decyzji o naruszeniach, wszczęte przez organ regulacyjny przed wydaniem tej decyzji postępowanie kontrolne, wbrew stanowisku strony pozwanej, nie zostało do daty wydania zaskarżonej decyzji formalnie zakończone.”
- 2) art. 209 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 28 ust. 5 Prawa telekomunikacyjnego poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że dla wymierzenia kary pieniężnej zaskarżoną decyzją nie ma znaczenia, czy decyzja z dnia 30 czerwca 2003 r. była wykonalna, co prowadzi do wniosku, że istnieją sytuacje, w których mimo że przedsiębiorca telekomunikacyjny nie wypełnia warunków zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego oraz rozliczeń z tego tytułu, określonych w decyzji lub w umowie, nie podlega obowiązkowej karze pieniężnej.

W piśmie procesowym z dnia 14 lipca 2011 r. powódka wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu okazała się niezasadniona.

Wyrok Sądu Apelacyjnego oparty jest na dwóch podstawowych założeniach. Zgodnie z pierwszym z nich, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną z art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego dopiero po uprzednim przeprowadzeniu postępowania kontrolnego, o którym mowa w art. 199 i n. Prawa telekomunikacyjnego. Stwierdzenie naruszeń obowiązków ciążących na przedsiębiorcy telekomunikacyjnym w toku takiego postępowania nie jest przy tym wystarczającą przesłanką do orzeczenia kary pieniężnej z art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego, gdyż konieczne jest wyczerpanie trybu procedowania określonego w art. 201 Prawa telekomunikacyjnego, to jest wyznaczenie terminu do usunięcia naruszeń oraz bezskuteczny upływ tego terminu, a następnie wydanie decyzji nakazującej usunięcie stwierdzonych naruszeń. Założenie to jest zgodne z zapatrywaniami Sądu Najwyższego wyrażonymi w uzasadnieniach wyroków: z dnia 21 września 2010 r., III SK 8/10 oraz z dnia 7 lipca 2011 r., III SK 52/10, gdy podstawę do nałożenia kary pieniężnej stanowi naruszenie obowiązków, o których mowa w art. 10 dyrektywy 2002/20 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.Urz.UE z 2002 r., L 108, s. 21, dalej jako dyrektywa 2002/20). W przypadku naruszeń, które nie są objęte zakresem tego przepisu, przepis art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 210 tej ustawy może stanowić podstawę nałożenia kary pieniężnej po przeprowadzeniu tzw. samoistnego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III SK 35/08). Od tej reguły istnieje wyjątek, gdy Prezes Urzędu rozpocznie postępowanie kontrolne z art. 199 i n. Prawa telekomunikacyjnego. Nie może wówczas – stosownie do zapatrywań prawnych wyrażonych w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2010 r., III SK 8/10 – stosować art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w wyniku przeprowadzenia samoistnego postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej (art. 210 Prawa telekomunikacyjnego). Konieczne jest bowiem uprzednie wyczerpanie trybu postępowania określonego w art. 201 Prawa telekomunikacyjnego. Drugim założeniem, na jakim opiera się zaskarżone orzeczenie, jest brak wystarczającej podstawy dowodowej do nałożenia kary pieniężnej na powódkę, skoro w ramach przeprowadzonego przez Prezesa Urzędu postępowania kontrolnego poczyniono ustalenia odnoszące się do wykonania przez

powódkę decyzji z dnia 30 września 2004 r., która została uchylona wyrokiem sądu administracyjnego. W rezultacie Sąd Apelacyjny uznał, że Prezes Urzędu nie stwierdził w należytej formie naruszeń decyzji z dnia 30 czerwca 2003 r., do których decyzja z dnia 7 listopada 2005 r. się odnosi. Oceny zasadności skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu w niniejszej sprawie oraz prawidłowości zastosowania powołanych w niej przepisów prawa procesowego i materialnego przez Sąd Apelacyjny, należy zatem dokonać z uwzględnieniem przedstawionych powyżej założeń, albowiem rzutują one na ocenę prawidłowości zastosowania powołanych w skardze przepisów prawa procesowego i materialnego.

Rozpoznając w pierwszej kolejności zarzuty składające się na procesową podstawę skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu, Sąd Najwyższy uznał za nieuzasadniony zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Z opisanych powyżej względów, uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało sporządzone w taki sposób, że w pełni możliwe jest dokonanie kasacyjnej kontroli przez Sąd Najwyższy orzeczenia Sądu drugiej instancji. Sąd Apelacyjny przedstawił powody oddalenia apelacji Prezesa Urzędu oraz ustosunkował się do poszczególnych zarzutów, podstawowe znaczenie przypisując działaniom Prezesa Urzędu poprzedzającym wydanie decyzji z dnia 7 listopada 2005 r. oraz skutkom sądowno-administracyjnej kontroli decyzji z dnia 30 września 2004 r. Oparcie zaskarżonego orzeczenia na zidentyfikowanych powyżej założeniach, uzasadniało przyjęte przez Sąd drugiej instancji rozłożenie akcentów w uzasadnieniu oraz zaprezentowaną argumentację prawną.

Bezpodstawne są również zarzuty naruszenia art. 385 § 4 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 zd. 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. oraz art. 385 w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Należy przypomnieć, że warunkiem uznania za zasadne zarzutów prawa procesowego jest wykazanie przez skarżącego, że naruszenie powołanych przepisów procesowych miało istotny wpływ na wynik postępowania w sprawie. Tymczasem Prezes Urzędu nie przytoczył argumentów mogących świadczyć o tym, że ewentualne uchybienie Sądu drugiej instancji mogło istotnie wpłynąć na wynik sprawy. Ograniczył się jedynie do przedstawienia założenia, zgodnie z którym „gdyby sąd apelacyjny wziął pod uwagę wszystkie zarzuty podnoszone w apelacji przez pozwanego uchyliłby zaskarżony wyrok Sądu OKiK”. Założenie takie nie

zostało zaś poparte jakimkolwiek przekonującym wywodem, że zastosowania przepisów prawa materialnego mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (konkretnie art. 209 ust. 1 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego) doprowadziłyby do wydania orzeczenia o innej treści, skoro ani w uzasadnieniu skargi, ani tym bardziej w jej podstawie nie zakwestionowano przedstawionych powyżej założeń rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, które determinowały faktyczny zakres kognicji Sądu drugiej instancji w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny powołał zaś te normy prawa materialnego, które z punktu widzenia ustalonego w sprawie stanu faktycznego i prawnego, należało zastosować (art. 210 w związku z art. 209 ust. 1 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego) z uwzględnieniem przyjętych powyżej założeń. Sąd ten nie miał bowiem potrzeby analizowania, czy zachowanie powódki wyczerpywało znamiona czynu opisanego w art. 209 ust. 1 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego, jeżeli wstępnym warunkiem nałożenia kary pieniężnej jest przeprowadzenie postępowania kontrolnego, natomiast to Prezes Urzędu zobowiązany jest wykazać za pomocą środków dowodowych, zarówno na etapie postępowania administracyjnego, jak i w toku postępowania sądowego, że ukarany przedsiębiorca telekomunikacyjny dopuścił się zachowania objętego zakresem powołanego przepisu Prawa telekomunikacyjnego.

Za nieuzasadniony należy uznać zarzut naruszenia art. 209 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 2 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego. Naruszenia tych przepisów Prezes Urzędu upatruje w powołanym *in extenso* fragmencie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, w którym stwierdzono, że skoro decyzja z dnia 30 września 2004 r., stwierdzająca niewykonanie przez powódkę obowiązków wynikających z decyzji z dnia 30 czerwca 2003 r. i równocześnie zobowiązująca powódkę do podjęcia określonych działań oraz wyznaczająca stosowne terminy, została uchylona przez sąd administracyjny, to wydanie decyzji z dnia 7 listopada 2005 r. było nieprawidłowe, ponieważ na dzień jej wydania Prezes Urzędu nie stwierdził w należyty sposób naruszeń, do których odnosi się zaskarżona decyzja. Tak sformułowany i uzasadniony zarzut jest oczywiście bezzasadny, ponieważ w ogóle nie odnosi się do treści obu powołanych powyżej przepisów. O naruszeniu przez Sąd Apelacyjny przepisu art. 209 ust. 1 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego można byłoby mówić wówczas, gdyby Sąd ten wbrew ustalonym w sprawie okolicznościom

faktycznym odmówił kwalifikacji zachowania powódki jako deliktu podlegającego karze pieniężnej (błędne zastosowanie) lub przyjął, że ustalone w sprawie zachowanie powódki nie jest objęte zakresem tego przepisu (błędna wykładnia). Tymczasem w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego nie ma żadnej argumentacji, która pozwalałaby zarzucić temu Sądowi naruszenie art. 209 ust. 1 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego. W powołanym w podstawie skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu fragmencie uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji, przepis ten zastosowany został w zbiegu z art. 210 Prawa telekomunikacyjnego. Powodem oddalenia apelacji Prezesa Urzędu nie było bowiem wadliwe przekonanie Sądu drugiej instancji, że w ustalonych w sprawie okolicznościach powódka nie dopuściła się czynu opisanego w art. 209 ust. 1 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego, ale uchybienie przez Prezesa Urzędu trybowi procedowania przy nakładaniu kar pieniężnych. Przepis art. 201 Prawa telekomunikacyjnego określa bowiem sekwencję czynności, jakie powinien podjąć Prezes Urzędu. Kolejność działań Prezesa Urzędu jest następująca. Najpierw powinny zostać wydane zalecenia pokontrolne z ewentualnym wyznaczeniem terminu na ich wykonanie (dłuższego od określonego w art. 201 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego). Po upływie przedmiotowego terminu Prezes Urzędu wydaje decyzję nakazującą usunięcie nieprawidłowości stwierdzonych uprzednio w postępowaniu kontrolnym (art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego). W decyzji tej Prezes Urzędu może również rozstrzygnąć o kwestiach, o których mowa w art. 201 ust. 1 pkt 1-3 Prawa telekomunikacyjnego, w tym nałożyć karę pieniężną. Zdaniem Sądu Najwyższego dopuszczalne jest także wydanie odrębnej decyzji o nałożeniu kary pieniężnej na podstawie art. 210 w związku z art. 209 Prawa telekomunikacyjnego. Jednakże wydanie takiej decyzji musi poprzedzać decyzja, o której mowa w art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego. Taka zaś decyzja, jak wynika to z niezakwestionowanych przez Prezesa Urzędu ustaleń Sądu Apelacyjnego, nie została natomiast w niniejszej sprawie wydana. Sąd administracyjny uchylił bowiem decyzję z 30 września 2004 r., w której stwierdzono uchybienie obowiązkowi wynikającym z decyzji z 30 czerwca 2003 r., a przeprowadzone przez Prezesa Urzędu w 2005 r. postępowanie kontrolne również nie zakończyło się wydaniem decyzji, o której mowa w art. 201 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego.

Z analogicznych powodów za bezpodstawny należy uznać zarzut naruszenia art. 209 ust. 1 pkt 6 w związku z art. 28 ust. 5 Prawa telekomunikacyjnego. Bezzasadnie przypisywana Sądowi Apelacyjnemu konstatacja, jakoby uznał on za niemającą znaczenia okoliczność, że decyzja z 30 czerwca 2003 r. była wykonalna, nie ma żadnego oparcia w treści skarżonego orzeczenia. Jak już wyjaśniono powyżej, zasadniczym motywem wydanego rozstrzygnięcia, niepodważonym w podstawach skargi kasacyjnej, było bowiem przekonanie o naruszeniu przez Prezesa Urzędu trybu procedowania warunkującego dopuszczalność nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego. Kwestia ta nie ma jednak żadnego związku z wykładnią lub zastosowaniem przepisu, który definiuje znamiona deliktu podlegającego karze pieniężnej.

Mając powyższe argumenty na względzie oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł więc, jak w sentencji.